

ἀτμοσφαῖρα ἐκτείνεται μόνον εἰς περίπου 30 βαθμούς καθ' ἑκάστον μέρος τοῦ ἡμερινοῦ του, καὶ ἐκ τούτου οἱ πόλοι τοῦ ἀστρου τούτου ἔπεται νὰ ᾧσιν ἐπίσης ψυχροὶ καὶ σχεδὸν ἐπίσης ἥμετεροι ὡς οἱ ἡμέτεροι.

— Παράδοξον τοῦτο, ἀλλ' εἰς ἄκρον περιέρχον.

— Ἐπειδὴ τοῦτο σοὶ φαίνεται περιέρχον, ὅλ' σὲ φωτῶς ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ μυστήρια τῆς φύσεως. Ὅλ' περιεπιπτες εἰς βαρεῖαν ἀπάτην, ἂν ἐκ τῶν αἰσθησέων σου ἔκρινες περὶ τῶν συμβαινόντων ἐνταῦθα, διότι ἐγὼ σὲ ὑπεξείλον ἀπὸ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἑλξεως καὶ τῆς θερμότητος. Θέλω λοιπὸν νὰ σὲ δεῖξω τὴν ἀλήθειαν καὶ ἂν ὅπερ σοὶ λέγω δὲν ᾔν' ἀληθές, ἢ αἰωνία σοφία ἥτις εἶνε ἀλλόθις σε, ὅλ' ἐσπερίετο προνοίας, καὶ ὁ ἥλιος, ὡς καὶ αἱ πλείονες τῶν λοιπῶν οὐρανίων σφαιρῶν δὲ ὁ ἥλιος καὶ οἱ πλανήται, ἢ ἀτμοσφαῖρα τοῦ ἡλίου οὐδ' ἄλλ' μᾶλλον ἐπεταμένη καὶ μᾶλλον βαρεῖα τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς γῆς, ἐπιβάλλει ὑπέρογκον βάρος ἐπὶ τῶν ὄντων ἐν τῷ ζῶντι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ. Ὅλ' δὲ τούτου, ἐπειδὴ ἡ δύναμις τῆς ἑλξεως εἶνε ἀντίλογος τῇ πυκνότητι τοῦ ἡλίου, τὰ κατοικοῦντα αὐτὸν σώματα ἔλκονται πρὸς τὸ κέντρον του, ἢ, ὅπερ τὸ αὐτὸ, συρρίζουσιν, ὡς προεῖπον, εἰκοσιεπτάκις πλέον τοῦ ὅπου θὰ ἐξυρρίζον ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐνοεῖς βεβαίως ὅτι ἂν οὐδὲν ἀντεστῇμιζε τὴν τρομερὰν ταύτην δύναμιν, τὰ ὄντα θὰ συνετρίβοντο, ἢ μᾶλλον ἢ ὕλη δὲν θὰ ἐδύνατο νὰ διοργανισθῇ, μὴ ἔχουσα ἀρκετὴν δύναμιν ὥστε νὰ ἀντέχῃ εἰς τὴν αἰωνίαν πάλιν μεταξὺ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἄν δὲ καὶ διοργανίζετο, τὰ ζῶντα σώματα θὰ ᾔσαν εἰκοσιεπτάκις πυκνότερα καὶ ἐπομένως σκληρότερα τοῦ ὅπου εἰσὶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ.

— Κύριέ μου, εἶνε δυνατόν νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς ὀλίγον τι καθαρότερον;

— Ὅλ' δοκιμάσω. ἡ δύναμις ἐκείνη δι' ἧς ἡ ζῶσα ὕλη ὑπεκφεύγει τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ τὰς χημικὰς συναφείας ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν σοφῶν ζωϊκὴ δύναμις· καὶ ἂν ὠμίλουν εἰλικρινῶς, θὰ τὴν ὠνομάζον δύναμιν ᾔν' δὲν γνωρίζομεν αὕτη εἶνε ἡ δύναμις ἥτις παλαίει ὑπὲρ τῆς ζωῆς, αἱ δὲ χημικαὶ συνάψεις καὶ οἱ φυσικοὶ νόμοι παλαίουσιν ὑπὲρ τοῦ θανάτου.

— Σὲ ἐννοῶ ἤδη.

— Ἡ ζωϊκὴ αὕτη δύναμις ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τὸ θερμογόνον, λογιζομένων τῶν ἐπαλλάξεων καὶ τῆς ποσότητος τοῦ ῥευστοῦ τούτου εἰς τρόπον ὥστε νὰ συντηρῇ τὴν ἰσορροπίαν τῆς πάλιν· τοῦτο τὸ θερμογόνον εἶνε ὅπερ καθίσταται τὴν ὕλην τοῦ ἡλίου ἐπιτηδεῖαν εἰς τὸ νὰ ἀντιπαλαίῃ κατὰ τῆς ἑλξεως καὶ τοῦ θανάτου.

— Τοῦτο δὲν εἶνε πάλιν τόσον καθαρὸν.

— Ἄν τὰ σώματα, εἰς τὸν ἥλιον, ὑποτασσόμενα εἰς τῆς ἑλξιν εἰσὶν εἰκοσιεπτάκις πυκνότερα, δηλαδή ἂν τὰ συντιθέμενα αὐτὰ μόρια ἔχωσιν εἰκοσιεπτάκις ἰσχυροτέραν δύναμιν συνοχῆς ἥτις εἶνε δύναμις φέρουσα τὰ ὄντα εἰς τὸ νὰ πλησιάζωσι πρὸς ἀλλήλα καὶ νὰ συνενῶνται, περιέχουσιν ὡσαύτως εἰκοσιεπτάκις μείζονα ποσότητα θερμογόνου ἐν στάσει λαθραία, ὅπερ ἐστὶ μὴ ἀναπτύσσουσαν ἐπιστηθὴν θερμότητα καὶ ἐπειδὴ τὸ φῶς ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς ποσότητος ταύτης τοῦ θερμογόνου, τὰ ἀποτελέσματά του εἰσὶν ὡσαύτως εἰκοσιεπτάκις δραστηκώτερα· χωρὶς ὅμως δι' αὐτὸ νὰ δύναται νὰ καταστήσῃ ῥευστά, νὰ ἀναλύσῃ

ἢ νὰ ἐξατμίσῃ τὰ ζῶα, τὰ φυτὰ κτλ. κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἡ ἰσορροπία εὐρίσκεται ἐντελὴς ὡς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τῶν πάντων ἀντισταθμιζομένων, ἡ μηχανὴ λαδίζει ἀριστα.

— Συγχώρητο. ἀλλὰ στοχαζόμεαι ὅτι συγγείεις τὴν δύναμιν τῆς συνοχῆς ἥτις εἶνε φαινόμενον χημικὸν πρεσβόχον ἐκ τῆς συνοχῆς μετὰ τῆς ἑλξεως ἥτις εἶνε φαινόμενον φυσικὸν κτλ.

— Καὶ ἐγὼ σοὶ λέγω ὅτι εἰς φλύκας καὶ ὅτι παραλογίζεσαι. ὁ ἀστρονομὴς ἑλξίς, ἢ ἑλξίς τῶν μορίων καὶ ἡ δύναμις τῆς συνοχῆς εἰσὶν ἀπολύτως τὸ αὐτὸ πράγμα, ἂν καὶ τὰ διεκρίσας μεθοδικῶς εἰς τὰ βιβλία σας, καὶ τὸ αὐτὸ αἷτιον τὸ αὐξάνον τὴν ποσότητα σφαιρας τινὸς αὐξάνει ἐπίσης κατὰ τὰς αὐτὰς ἀναλογίας καὶ τὴν πυκνότητα τῶν ἐπὶ τῆς σφαιρας ἐκείνης εὐρισκομένων σωμάτων. Ἄν τὰ σώματα ἐκείνης τῆς σφαιρας δὲν εἶχον πυκνότητα ἀνάλογον τῇ τῆς σφαιρας αὐτῆς, τὰ μόριά των θὰ ὑπέκειντο εἰς τὴν ἑλξιν τῆς, καὶ ὅλ' διεσπείροντο, ἐξ οὗ βεβαίως ὅλ' προέκυπτε χάος.

Ὅπερ εἶδον καθρότατα εἰς πάντα ταῦτα εἶνε ὅτι ὁ ἰδιότροπος δαίμων εὐκολώτατα παρωργίζετο, καὶ διὰ τοῦτο ἔπαυσεν τὰς ἐρωτήσεις μου. Ἄφ' οὗ δὲ ἀνεπαύθη ἱκανῶς, ἠγέρθη καὶ ἐπορεύμεν πρὸς τινα μακρόθεν φαινόμενον χλωρὸν λευκὸν καὶ ὁ δαίμων μὲ ἠκολούθει, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(συνέχεια ἰδε φυλλάδιον Η'.)

Ὁ Κόμης βιάσας ἑαυτὸν, ἐπανελάθεν ἐν τῷ ἅμα τῶν τρόπων του τὴν συνήθη εὐχέρειαν.

— Συγχωρήσατέ με, αἰδεσιμώτατε, εἶπεν· ἐφάρθην ὡς παιδίον ἀκρόχολον, θυμόνον ὅταν δὲν τῷ δίδεται ὅτι φαντασθῇ νὰ ζητήσῃ. Ὁμολογῶ ὅτι εἶχον ἄδικον, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ αἰδεσιμότης σας δὲν θέλει μνηστικηθεῖ.

Ὁ Μοναχὸς ἐκυψε τὸ σῶμα.

— Ἀγέται, ἐπανελάθεν ὁ Καστελμαλχώρας, πολλὴν γλυκύτητα καὶ τινα εἰρωνίαν δίδων εἰς τὴν φωνὴν του, ὅτι ὁ σεβάσμιος θεὸς μου, ῥούης δὲ Σούζας δὲ Μικέδος, ἠγούμενος τῶν Βενεδικτινῶν τῆς Λισαβώνας, σὰς χορηγεῖ ἄσυλον ἐν γνώσει, — εἴτε μοναχὸς εἴσθε εἴτε μὴ μοναχός, — κα ὅτι γνωρίζει τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς σας. Τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ, καὶ διὰ τοῦτο προτιμῶμαι νὰ θεωρῶ τὴν Ὑμετέραν αἰδεσιμότητα ὡς ἄνδρα φιλόπατριν, δόντα μοι πολλὰς πολυτίμους πληροφορίας περὶ τῶν προδοτῶν ὅσοι ἐν τῷ κρυπτῷ ἐμφαίνουσι τῆς Πορτογαλλίας τὸν ὄλεθρον.

Ὁ Μοναχὸς ἐκυψεν ἐκ νέου.

— Πῶς προμηθεύεσθε τὰς πληροφορίες ταύτας, ἐπανελάθεν ὁ αὐλικός, τὸ ἀγνοῶ, ἀλλὰ τί μοὶ μέλει; . . . ὁμιλήσατε, πάτερ, καὶ σὰς ἀκούω.

Ὁ Καστελμαλχώρας ἔφερε τότε δύο καθέδρας, προσέφερε τὴν μίαν διὰ σχήματος χαριεστάτου πρὸς τὸν Μοναχόν, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄλλην.

Ἀλλ' ὁ Μοναχὸς ἔμεινεν ὀρθός.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν, ὀλίγας στιγμὰς ἔχω, καὶ δὲν εὐκαιρῶ νὰ καθίσω.

Λαβὼν δὲ ἐκ τοῦ κόλπου του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Φανσαίου, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν αὐλικόν.

‘Ο δὲ Καστελμελχώρης τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς χειράς του καὶ τὴν ἤνοιξε θραδέως, θέλων νὰ δείξῃ μεγάλην ἀδιαφορίαν.

— Ἡ αἰδουσιμότης σας, εἶπεν, ἐπιθυμῶ ν’ ἀναγνώσω αὐτὸ τὸ ἔγγραφο; Εἰς τὰς διαταγὰς τῆς εἵμαι.

Καὶ ἔβρισεν ἀμελὲς βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου. Ἀλλ’ ἂν καὶ ἤγωνίζετο νὰ διατηρήσῃ τῆς ἡρεμίας τὸ πρόσωπον, ἅμα ἐν τῶν πρώτων λέξεων ὁμῶς συνέστελλε τὰς ὀφρὺς.

— ‘Ο Μυλόροδος, ἐπιθύρισε, φρονεῖ βεβαίαν τὴν ἐπιτυχίαν σου.

Ὁ δ’ ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον τὸ ἀπορῶν αὐτόν, ὁ θυμὸς ἔλαμψεν ὡς ἀστραπὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Μὰ τίον Σούζων τὸ αἶμα! Τοῦ Λονδίνου οὐτιδανὲ παντοπόλα, ἀνέκραξε, θα σ’ ἀποδείξω μετ’ ὀλίγον ὅτι δὲν ἐφεύσθης εἰπὼν ὅτι ἀποστρέφομαι τὸ αἰσχρομερδὲς ἔθνος σου . . . Ἡ πρώτη πράξις τῆς Κυβερνήσεώς μου θέλει εἶσθαι νὰ σὲ διώξω ὡς λεπρόν ἀπὸ τὴν Λισαβόνα.

— Καὶ σποδὸν λοιπὸν ἔχετε, κύριε Κόμη, νὰ γίνετε ἀκόμη ἰσχυρότερος ἀπ’ ὅ,τι εἴσθε; ὑπέλαβεν ὁ Μοναχὸς με φωνὴν σοβαράν.

‘Ο Καστελμελχώρης ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του.

— Ὁμολογῶ, ἐξακολούθουν ὁ Μοναχὸς, ὅτι δὲν ἐδύνάμην τὴν εὐχὴν ν’ ἀναβῇτε ὑψηλότερα χωρὶς νὰ συγκρουσθῆτε μετὰ τοῦ θρόνου.

— Εἴσθε εἰς ἀπάτην, αἰδουσιμώτατε, εἶπε ξηρῶς ὁ Καστελμελχώρης. ‘Ο Ἀγγλος, καὶ ὅσοι ἄλλοι με διαβάλλουσιν ὅτι ἐποφθαλμιῶ εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν Βραγκαντιδῶν, ψεύδονται ἀναιδέστατα. Εἵμαι ἔτοιμος νὰ τὸ ἀποδείξω διὰ τοῦ ξίφους.

— Πρὸς τί τὸ ξίφος; ἐρώτησεν ὁ Μοναχὸς ἀρελῶς. Ὅστις θέλει ν’ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ ν’ ἀναβῇ ὑψηλότερα, ἀρκεῖ νὰ μένῃ εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἡ αἰδουσιμότης σας ἔχει πάντοτε καλὰς συμβουλὰς, ἀπήντησεν ὁ Καστελμελχώρης, προσηνῶς τετραγυμμένος. Ἐπιτρέψατε νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἀνέκδοκον.

Ἡ διαπραγμὰ των χειροκλήτων τοῦ βασιλοπαιδὸς καὶ τῆς βασιλίσσης ἐκίνησαν ἐλαφρὸν μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ αὐλικοῦ. Ἀλλὰ τὸ μειδίαμα τοῦτο ἐσβέσθη, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον τὸ πραγματευόμενον περὶ τοῦ Μοναχοῦ.

Τούτο ὁ Καστελμελχώρης τὸ ἀνέγνωσε μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ πολλάκις.

— Ὑποθέτω, εἶπε τέλος, ὅτι τὴν ὑμετέραν αἰδουσιμότητα ἐννοεῖ ὁ Λόρδος Φανσαῦος.

— Δὲν ἀπατάσθε, ἐξοχώτατε.

— Παράδοξον! . . . Καὶ ἡμπορῶ νὰ μάθω κατὰ πόσον συγκυρίαν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιέπεσεν εἰς τὰς χειράς σας;

— Δὲν εἶναι καθ’ ἀπλὴν συγκυρίαν.

— Ἀρκεῖ, πάτερ ἄγιε, ἡ πάλιν τῶν λέξεων, εἶπεν ὁ Καστελμελχώρης τρυχώως. ‘Ὡς μοι εἶπατε σὰς λέγω κ’ ἐγώ. Καίρὸν δὲν ἔχω. Θέλετε νὰ μοι εἰπῇτε διὰ τίον μέσον ἀπεκτίνατε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Μοναχός.

— Ὅπως θέλετε . . . Ἀλλὰ σὰς χρεωστῶ καὶ ἐγὼ συμβουλὴν ἀντ’ ἐκείνης ἣν πρὸ μιᾶς στιγμῆς μοι ἐδόσατε. Ἰδοὺ αὕτη. Ζῶμεν εἰς καιροὺς, πάτερ ἄγιε, καθ’ οὓς τὸ ράσσον εἶναι ὅπλον μηδαμινόν.

— Τὸ ἡξέυρω.

— Ἡ καλύπτρα κρύπτει ἔσως τὸ πρόσωπον. Ἀλλ’ ἂν πρόκειται νὰ προστατεύσῃ τὴν ἀπειλουμένην ζωὴν . . .

— Ἐναντίον ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, ὑπέλαβεν ὁ Μοναχός, ἀπαιτεῖται ἀνδρείος θραχίον καὶ ἔξεια μάχαιρα. Ταῦτα, τὰ ἔχω ἀμφοτέρω. Ἐναντίον δὲ φαρτρίας . . . Παρκαλεῖτε τὸν Θεόν, κύριε Κόμη, νὰ μὴν εὐρεθῇτε ποτὲ μετ’ ἐμοῦ εἰς πάλιν!

‘Ο Καστελμελχώρης εἶχεν ἐγερθῇ. Ἀκουσίως δ’ αἰσθανόμενος τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἡρεμίας τοῦ Μοναχοῦ, ἠθέλησε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του ὑπὸ πρόσωπον χλευασμοῦ.

— Ἀπαγε! εἶπε. Πῶς νὰ τολμήσω ν’ ἀντιπαλαίω πρὸς τὴν αἰδουσιμότητά σας! Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λόρδου μοι δηλοῖ τὸν βαθμὸν τῆς μυστηριώδους ἰσχύος σας . . . Ἐπαναστατεῖτε τὴν Λισαβόνα!

— ‘Ο καιρὸς προχωρεῖ, ἀπήντησεν ὁ Μοναχός, καὶ σήμερον ἔχω πολλὰ νὰ ἐπιπληρώσω καθήκοντα . . . Σὰς εἰδοποίησι, Ἐξοχώτατε, διότι ἐντὸς τῆς ψυχῆς σας, ἣν καταστρέφει ἡ φιλοδοξία, μένει ἐν αἰσθημα ἀκόμη ὀρθόν, αἰσθημα ὁμοῦζον πατριωτισμόν. Εἴσθε Σούζας, καὶ ἠθέλατε ψάσκει τὴν καταγωγὴν σας ἂν δὲν ἀπεστρέφισθε τὴν Ἀγγλίαν. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ τῆς Πορτογαλίας καὶ μόνης, ἐσιώπων, διότι ἤμην βέβαιος ὅτι δὲν θ’ ἀκουσθῶ. Ἀλλὰ πρόκειται καὶ περὶ τοῦ ἀτόμου σας, καὶ αὐτὸ ὑπερασπιζόμενος, θα ὑπερασπισθῆτε καὶ τὴν Πορτογαλίαν. Ἠλπιστα ἀπὸ τὴν φιλευσίαν, ὅχι ἀπὸ τὴν γενναιοφυλίαν σας . . . Χαίρετε!

Καὶ ταῦτα εἰπὼν διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν ὁ Μοναχός.

‘Ο δὲ Καστελμελχώρης ἐπιπαγίς κατ’ ἀρχὰς διὰ τοὺς ἀποτόμους ταύτους λόγους, ὅταν εἶδε τὸν Μοναχὸν ἐγγιζόντα τὴν φλάν, ὥρμησε πρὸς αὐτόν, καὶ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ θραχίονος.

— Μίαν στιγμὴν ἀκόμη ἂς μοι χάριση ἡ αἰδουσιμότης σας, εἶπε καταστῆλων τὴν παραφορὰν τῆς ὀργῆς του. Συμβουλὰς δύναιμι νὰ δεχθῶ, ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν τὰς ἐξήτησα. Ἀλλὰ ὕβριν . . . Πῶς, πάτερ ἄγιε! Ἐρχεσθε εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅριον τοῦ Ἀγγλοῦ ἐπιστολὴν, ἐπιστολὴν ἐν ἧ ὁ Ἀγγλος σὰς καταγγέλλει ὡς συνωμότην καὶ συνεργόν του, ἐπιστολὴν ἐν ἧ ἀποδείκνυσθε μισθωτὸς τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἀντὶ νὰ κλίνητε τὴν κεφαλὴν, ἀπειλεῖτε· ἀντὶ ν’ ἀπολογηθῆτε ὑβρίζετε . . . Ἐλησμονήσατε ἔσως ὅτι εἵμαι ὁ πρῶτος ἄρχων τοῦ Κράτους, καὶ ὅτι διὰ νὰ σας συντρίψῃ ἀρκεῖ τῆς χειρὸς μου ἐν νεύμα.

— Οὐδὲν ἐλησμονήσα, ἀπεκρίθη ὁ Μοναχός μετὰ περιφρονητικῆς ψυχρότητας. Εἴσθε τοῦ Σούζα υἱός, ὅστις εἶχεν εὐγενὴ τὴν καρδίαν, καὶ ἦν πιστὸς τοῦ βασιλέως ὑπῆκοος. Ἀλλ’ ὁ Ἰωάννης Σούζας σὲ ἀνεῖται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Καστελμελχώρας, διότι εἶσαι ἐπίτορκος, — διότι εἶσαι προδότης, — διότι θὰ γίνης ἔσως φονεὺς.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Κόμητος ἦν ἀπαίστως ὠχρὸν, καὶ ἀρρὸς ἐλευκάνει τὰ χεῖλη του, σπασμαδικῶς συσταλλόμενα.

— Ψεύδεται, ἀνέκραξεν ἀνατῶν τὸ ξίφος.

Ὁ Μοναχὸς ἐστηρίχθη τότε εἰς τὴν θύραν, ἥς ὀπίσθεν ἡμῶντες καγγυλῶντες οἱ ἐν ταῖς σπυδαῖς περιμέλλοντες αὐλικαί.

— Ἀντιπαράχθητι! ἀντιπαράχθητι! ἐπανέ-

λαβεν ὁ Καστελμελχώρας ἔξω φρενῶν. — Εἶπες ὅτι ἔχεις ὄπλον· ἀντιπαράταχθῃτι!

Οἱ κατ' ἄλλους καὶ αἱ φωναὶ τῶν αὐλικῶν ἤκούοντο ἐν τῇ στοᾷ εὐκρινέστερον πάντοτε.

Θέλετε νὰ ἰδῇτε, κύριε Κόμη, τὸ ὄπλον μου; ἐρώτησεν ὁ Μοναχὸς μὲ γλευστικὸν φωνῆς τόνον. Ὁπλα ἔχω πολλά.

Μὴ βραδύνῃς, ἡ ὁ διόβολος νὰ μ' ἐπάρῃ ἂν δὲν σὲ καρφώσω εἰς αὐτὸ τὸ θύρωμα.

Διὰ μιάς, ταχὺς ὡς ἡ ἀστραπή, ὁ μοναχὸς περιελίξας εἰς τὴν χειρὰ του τὴν χονδρὴν καὶ κρεμαμμένην χειρίδα τοῦ βράσιου του, ἤρπασε τὸ ξίφος τοῦ Κόμητος ἐκ τῆς λαπίδος, καὶ τὸ συνέτριψε. Διὰ τῆς ἄλλης δὲ χειρὸς ἔρριψε τὸν Κόμητα κατὰ γῆς.

Ἰδοὺ ἐν αἰ τῶν ὄπλων μου! εἶπε στυγνῶς εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Καστελμελχώρα τὸ Καστιλιανὸν ξιφίδιον, ὅπερ ἴδμεν αὐτὸν λαβόντα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του. Τοῦτο εἶναι τὸ χειρίστον.

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ, ἀνιγέρθῃ, καὶ ἤνοιξῃ τὰ δύο θυρώματα, ὥστε ὁ Καστελμελχώρας ἔχων ἀκόμη κατὰ γῆς τὸ ἐν γόνυ, παρέστη αἰφνης οὕτως εἰς τὰς ὄψεις εἰκοσι ἢ τριάκοντα αὐλικῶν, γελόντων καὶ συγκινημένων ἐν τῇ στοᾷ.

Ἦ εἶναι τοῦτοι; ἀντιφάσαν, διπλασιάζοντες τὸν γέλωτά των.

Τίτε ὁ μοναχὸς στραφεὶς πρὸς τὸν Καστελμελχώραν, τρίς διέγραψε διὰ τῆς χειρὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τοῦ σταυροῦ τὸ σημεῖον.

— Ἰδοὺ, ἐπιθύρῃς, κύριε Κόμη, τὸ ἄλλο μου ὄπλον. Τοῦτο εἶναι τὸ ὄριστον.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἐπρόφερε φωνῇ βαρεῖα τὰς λατινικὰς λέξεις τῆς εὐλογίας.

Ὁ δὲ Καστελμελχώρας τρέμων ἀπὸ λύσσαν, ἔμενεν ὅμως γονυπετὴς καὶ ὡς καθελωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Πρὶν δ' ἀνελάθῃ τὴν δύναμιν τοῦ νὰ εἰπῇ μίαν λέξιν, ἡ νὰ κινήσῃ ἐν νῆμα, ὁ μοναχὸς ἀνεχώρησεν ὡς ἔχεν ἐλθῇ, βραδέως καὶ ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην.

ΣΤ.

Ἡ Αὐλὴ τῆς Γαλλίας.

Ἡ Ἰσαβέλλα τῆς Σαβαυδίας Νεμεύρης, ἦν ἐκ τοῦ ἡγεμονικοῦ γένους τῆς Σαβαυδίας (Savoie), καὶ συγγενῆς τῶν Βουρβόνων διὰ τῶν δύο θείων τῆς, τῶν Κυρίων Οὐενδέρμου καὶ Βουρβόρου.

Ὅτε δ' ὁ Βασιλεὺς Αἰσόνος τῆς Πορτογαλλίας τὴν ἐξήγαγεν εἰς γάμον διὰ τοῦ Μαρκιστοῦ Σάνδου, ἦν τότε τὴν ἡλικίαν ἐκαδικαετῆς.

Ἦσαν δ' οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι οἱ εὐκλεέστατοι τῆς ἐν Γαλλίᾳ βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'! ὅτε ἡ Βερσαλλικὴ αὐλὴ, ὡς υπογραμμὸς θεωρουμένη τῆς χαριστικῆς καὶ πολυτελεστάτης μεγαλοπρεπειᾶς συγχρόνως, ἐπέδεικνεν εἰς τὴν ἡλιοτυπούσαν Εὐρώπην τῶν ἀνδρῶν τῆς τὴν ἀπαράμιλλον δόξαν, τῶν γυναικῶν τῆς τὸ πολυκρότον κάλλος, τοῦ πλούτου τῆς τὴν μυθώδη λαμπρότητα· ὅτε τὰ πάντα ἦσαν μεγάλα, πομπώδη, ἀμήματα, καὶ οἱ μὲν πολεμισταὶ ὠνομάζοντο Κονδῆς ἢ Τουρέννος, οἱ δὲ ποιηταὶ 'Ρακίνας ἢ Μολιέρος, οἱ δὲ ζωγράφοι Μιγνάρδος, Λεθόνος ἢ Αεσυέρος, οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες 'Αγρεσσὸ ἢ 'Αρλάου, καὶ αἱ γυναῖκες Σεβιγναὶ καὶ Ααβαλλιέραι. Τοῦ Βουσουέττου ἡ φωνὴ διήγειρεν ἀπὸ ἀμβωνος τὴν

ἡχὴ τῶν ὑψηλῶν θόλων τῆς Παναγίας· τὴν γλυκεῖαν ποίησιν τοῦ Κινώλτου ἐμελοποιοῖε ὁ Λούλλης, ἡ χεὶρ τοῦ Αενώτρου ἐσχεδιάζε τοὺς ἐπαγωγούς παραδεισους τῆς Βερσαλλίας. Καὶ ταῦτα πάντα, στρατηγοί, ποιηταί, γυναῖκες, καλλιτέχναι, πολιτικοί, ἀπετέλουν στέφανον φωτεινὸν καὶ ἀκτινοβόλον περὶ τὸν Βασιλέα, ὅστις ἦν ἡ ψυχὴ, ὅστις ἐξέπεμπε πέρας τοῦ τὴν ζωὴν καὶ τὸ φῶς, καὶ πᾶσα λαμπρότης ἀπέρρεεν ἀπὸ τῆς λαμπρότητός του, καὶ πᾶσα δόξα ἦν τῆς δόξης του ἀντανάκλασις.

Παρ' αὐτῷ ὁ θαυμασμὸς μετεβάλλετο εἰς λατρείαν· οἱ ζωγράφοι τὸν διέγραφον ὡς ἡμίθεον, καὶ διὰ τὰ γράφωσι τὴν ἱστορίαν του, ἦσαν ποιηταὶ ἀναγκαστοί.

Ὁ ἔρως του ἐφλεγεν ὡς ὁ τοῦ Διὸς, καὶ ἡ γυνὴ ἦν ἐπὶ μίαν ἡμέραν ἡγάπησεν, ἐνεταφιάζετο ἐντὸς μοναστηρίου, ὅπως ἐγκαταβίωσῃ ἐκεῖ αἰωνίως μόνῃ μετὰ τῆς μνήμης του.

Ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ ολόκληρος ἐπιθύριζεν εἰς τὰ ὁπτά του ἄσματα κολακείας, καὶ ἐκθαμβὸς ἀνεσιρτήσεν ὁ κόσμος, ὅταν ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ἱερεὺς ἐτόλμησε νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὰς λέξεις ταύτας·

— Μόνος ὁ Θεὸς εἶναι μέγας.

Καὶ ὅμως καὶ ἡ λέξις αὕτη, ὅσον ἐξευτελεστικὴ καὶ ἂν ἐφαίνετο, ἦν πάλιν εὐφημία, διότι περιεῖχε σύγκρισιν.

Καὶ τόσον μέγας ἦν οὗτος ὁ Βασιλεὺς, ὥστε μετὰ τοσούτων ἐτῶν παρελευσιν, εὐρέθησαν ἀκόμη οἱ συκοφαντοῦντες τὴν μνήμην του, καὶ ἀνεφάνη εἰς τῶν χυδαίων ἐκείνων φονέων, οἵτινες θυθίζουσι τὸ ξίφος τῶν μέχρι λαβῆς εἰς τὴν τέφραν τῶν τάφων, ἐν τῷ τυμβορῶντων ἐκείνων θηρίων, ὅσα, σάρκας νεκρῶν ὀρεγόμενα, περιφέρονται ἀναδιψίζοντα διὰ τοῦ θεοῦ του τῶν ῥύγχους ὅτε μὲν τὰς κρύπτας τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ὅτε δὲ τοῦ Πανθίου τοὺς τάφους (α). ἡγήρηται φωνὴ διδάξασα εἰς τὸν κόσμον ὅτι Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' ἦν πυγμαῖος. Ὅποια καὶ ὑπόψη ἦν ἐκεῖνη ἡ δόξα, ἥτις ἐνοχλεῖ τοὺς φθονοῦντάς τιν μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ἑκατονταετηρίδα!

Ἡ Γαλλία ἦν ἥρμος τότε· ἡ ἀντιπολίτευσις τῶν σφετεριστῶν λεγομένων εἶχε διαλυθῇ ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Λουδοβίκου, ὡς διαλύεται οὐκίχλη ἐσθινὴ ὑπὸ θερμὴν τοῦ ἡλίου ἀκτίνα· καὶ ἡ μνήμη τοῦ ἡρωικοκοιμικοῦ ἐκείνου ἐμφυλίου πολέμου διέμενε μόνον ἀκόμη ἐνεστασιασμένη ἐν ταῖς καρδίαις γερόντων τινῶν δυσμενῶν, οἵτινες ὅμως κατέκλειον τὰς μεμφιμοίρους δυσαρρεσκείας τῶν εἰς τὰ πεπαλαιωμένα τεῖχη τῶν πύργων των. Εἰς τὴν αὐλὴν ὅμως εἶχε διασπασθῇ πᾶν ἔχνος μνισκακίας, διότι ὁ Βασιλεὺς ἐτυγχόνησε μακροθύμως.

Καὶ εἰς τὴν Βερσαλλίαν ἐορτάσιμα μόνον ἄσματα καὶ ἡρωικὰ ἤκούοντο διηγήματα· καὶ ἔπειτα περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ χοροῦ, ὅταν τῶν ἀνακτόρων οἱ μουσικοὶ ἀπεκοιμῶντο σχεδὸν πλέον ἐπὶ τῶν ἀσθμαίνοντων ὀργάνων των, χαρμόσυνοι εἰδικαίς περιέρχετο τὰς αἰθούσας, καὶ οἱ ἄνδρες συνδιέλιγοντο εἰς τὸ οὐς, σφίγγοντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας, καὶ αἱ κύριαι ἐκρυφωμύλουν κρυπτόμεναι ὀπισθεν τῶν καταστίλνων ῥιπιδίων των, καὶ εἰς ὅλα τὰ στόματα ἔλαμπε τὸ μειδίημα, καὶ ὅλα τὰ βλέμματα ἀπέπεμπον ἀσραπάς.

(α) Εἰς τὸν ἅγ. Διονύσιον ἐθάπτοντο οἱ βασιλεῖς, εἰς δὲ τὸ Πάνθειον οἱ ἐνδοξοὶ ἄνδρες.

Ἐν τούτοις δ' ἤρξανεν ὁ ψυθιρισμός, καὶ καθ' ὅσον ἐπετρέπετο ἀπὸ τὸν τόπον καὶ τὰ παρόντα πρόσωπα, μετεβάλλετο εἰς λαμπρὸν ἀλαλαγμὸν.

— Πόλεμος, ἐλέγετο πανταχόθεν.

Διότι τότε ὁ πόλεμος ἦν ἡ νίκη, καὶ ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἰσπανία, ἡ Ὀλλάνδα καὶ ἡ Αὐστρία, ὅλοι ἐκλινον ἀλληλοδιαδόχως τὸ γόνυ.

Μετὰ δὲ τὴν νίκην ὁ θρίαμβος· καὶ ὡς ἦν ἐκεῖνη συνήθως λαμπρὰ, ἐρίνετο καὶ οὕτως μεγαλοπρεπέστατος, καὶ διὰ τῶν κατακτηθέντων λαφύρων ἀνιγρίετο ἡ ἀφ᾽ αἰώνως βιώσασα, ἡ ἀγαλλία καλοσαύτου, καὶ ἡ ἱστορία ἐγράφετο ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ λίθου.

Ἡ Ἰσabella λοιπὸν διήλθε τὰ πρῶτα τῆς ζωῆς τῆς ἔτη ἐν μέσῳ ὧν αὐτῶν τῶν μεγαλειότητων, διότι ὁ μὲν πατὴρ τῆς ἦν ἡγεμὼν τῆς βασιλικῆς γενεᾶς, ἡ δὲ μήτηρ τῆς, Διάννα ἡ Χερουσία, ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Δουρμεργιδῶν, ἡγαπάτο ὑπὸ Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς. Κεντρικὴν κάλλος τόσον ἐξοχόν, ὥστε νὰ διαπρέπη καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ταύτῃ, ἐν ἣ τὸ κάλλος ἦν κοινὸν πλεονέκτημα, ἔχουσα προτέρα βασιλικήν, καὶ τὴν πιθανότητα τοῦ νὰ διαδεχθῇ ποτὲ τὸ στέμμα τῆς Σαβωυδίας, ἡ Ἰσabella ἐλάμβανε παρὰ πάντων λατρείας φόρον καὶ κολακείας, καὶ πολλοὶ μνηστῆρες παρουσιάζοντο· ὥστε ὅταν κατὰ πρῶτον ἦλθεν ἐν Πορτογαλίᾳ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σάβας, φέρων τὴν πρότασιν τοῦ Ἀλφόνσου, τόσον ψυχρὰς ὑποδοχῆς ἔλαχεν, ὥστε ἐνόμισεν ἀποτοχοῦσαι τὴν ἀποβολήν του. Συγχρόνως δὲ καὶ Λουδοβίκος ὁ ΙΑ' ἐκήρυξεν ὅτι ἐπέθυμει νὰ νυμφεῖται τὴν κυρίαν τῆς Σαβωυδίας μετὰ τίνος τῶν περὶ αὐτὸν μεγιστάνων.

Αὕτῃ δὲ ἡ Ἰσabella οὐδεμίαν ἔδωκε γνώμην· φιλόφρων δὲ ὡς ἦν, ἄστατος, καὶ ἐνθουσιῶσα πρὸς τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς τέρψεις δι' ὧν ἔρρεεν ἡ ζωὴ τῆς, τὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν ἡσθάνετο καὶ πρὸς τοὺς αὐλικούς οὕς ἐγνώριζε, καὶ πρὸς τὸν ἄγνωστον αὐτῇ βασιλέα Ἀλφόνσον. Ποῦ τῇ ἔμενε καιρὸς νὰ ἐνθυμηθῇ τοιαῦτα μικρολογήματα, ἐν ᾧ καθ' ἡμέραν ἔπρεπε νὰ ἐπιβλέπη τὰς ἐργασίας πέντε ἢ ἑξ ἑσπεριανίδων, αἵτινες ἡτοίμαζον τὴν ἐσπερινήν της στολὴν· ἐν ᾧ πρὸ πάντος ἄλλου ἔπρεπε νὰ σπουδάσῃ τὸν ἐσχάτως εἰσυχέντα χορὸν, καὶ τὸ νέον τοῦ χαριτισμοῦ ἔθιμα· ἐν ᾧ ἀσκήνη ἡσθάνετο καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ συλλυγισθῇ ἐν ἀνέσει τὸν ὡαῖον ἐκεῖνον ξένον, ὅστις εἰς τὴν χορὴν μετ' ὅσον χάριν λαβὼν ἀπὸ τοῦ ἔδαρος τοῦ χειρῶν τῆς, τῇ τὸ ἐπιδόσαρε, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα του πρὸς αὐτήν;

Καὶ ὅμως εἶχεν αὐτὸς ὀφθαλμοὺς ὀραίους, μέλανας ὀφθαλμοὺς, φαινόμενους ὅτι ἀπύμαθον τὸ μειδίσμα. Ἡ φυσιογνωμία του ἦν εὐγενής, ἀλλ' ἐξέφραζε σιωπηλὴν καὶ βαθεῖαν θλίψιν. Καὶ ἐν μέσῳ ὧν τῶν ἡδονῶν τούτων ὅσαι κατεμέθουν τὸν χοροσπάργανον ὄχλον τῶν βασιλικῶν αἰθουσῶν, αὐτὸς μόνος διήρχετο ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς· οὐδ' ἡ φλέγουσα τῆς εὐωχίας πνοὴ ἐχρωμάτιζε τὸ πελιδνὸν μέτωπόν του, οὐδὲ τὸ κάλλος, οὐδὲ τὰ ἀρώματα, οὐδὲ τὰ κύματα τῆς ἀρμονίας, κατακλύζοντα τὸ πᾶν πέριξ του, ἔθγον οὐδὲ τὴν ψυχὴν οὐδὲ τὰς αἰσθήσεις του, διότι αἱ μὲν αἰσθήσεις ἦσαν νεκραί, ἡ δὲ ψυχὴ ἦν ἀπούσα.

Τοῦτο δὲ, διότι λύπη ἀπροσδόκητος, καὶ ἀπέραντος

τὸν εἶχε προσβάλει ἐν μέσῳ τῆς ἐντελειστάτης εὐημερίας· ὁ ξένος οὗτος ἦν Πορτογαλλός, καὶ ἐκαλεῖτο Σίμων Βασκογκέλλος καὶ Σούζας· εἶχε δ' ἀποθάνει Ἰνὲς ἡ Καθαυάλη.

Ἀλλ' ὁ Σίμων, ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ πατὴρ του, ἀφ' οὗ ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ του, ἀφ' οὗ ἀδελφὸν πλέον δὲν εἶχεν, εἰς αὐτὴν εἶχε περιορίσει ὅλην τὴν εὐτυχίαν του. Ὁ θάνατος ὅμως κατέστρεψε καὶ τοῦτο τὸ τελευταῖόν του ἄστυλ. Τότε ἡ γενναιότης τὸν ἐγκατέλειπε, καὶ λησμονήσας μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ὅρκου ὃν ὤμωσεν εἰς τὸν πατέρα του θηθήκοντα, ἀπῆλθεν εἰς Γαλλίαν, ἀδιαφορὸν καὶ περὶ Ἀλφόνσου καὶ περὶ Πορτογαλλίας.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπλανήθη εἰς τὰς ἑπαρχίας, ἔπειτα δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Αὐλὴν, ὅπου ἔληξεν ἡ ὁδοπορία του. Ἐκ τῶν τεθλιμμένων εἰσὶ τινες στέργοντες εἰς τὴν θλίψιν των, ἀγαπῶντες τὴν μνήμην, καὶ ἐπικαλούμενοι μετὰ πρηγῶν δακρύων τὰς εἰκόνας τῶν ἀποθανόντων. Ἄλλοι ὅμως φεύγουσι τὰς κοιτάς τῆς ἀρχαίας εὐδαιμονίας των, καὶ βιαίως κατὰ τῆς λύπης παλαίοντες, παρεμβάλλουσι τὴν τύρβην τοῦ κόσμου μεταξύ ἐαυτῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων των, καὶ τρέμοντες ἀπακρούουσι τὴν μνήμην, διότι τοὺς βασανίζει καὶ τοὺς φονεύει. Τούτους πρέπει νὰ οἰκτιρώμεν μόνους, διότι οἱ ἄλλοι εἰσὶν ὀνειροπόλοι φαντασιόπληκτοι, ὡς εἰς ἐλεγεῖον ὕλην εἰς τὴν ἀπελπισίαν των ἐντερπόμενοι. Ἡ μελαγχολία των ἔχει τὰς ἐκστάσεις τῆς, καὶ ἐπὶ τῶν τάρων καθηνται μόνον ὅπως στιχοιργῶσιν ἀτελευτήτους στροφὰς ὡς ὁ Ἰούργος ἢ ὡς ὁ Ἀρβέτιος.

Ἀλλ' ἡ θλίψις ἦτις, ἐφ' ὅθλομεν νὰ τὴν φύγωμεν, προσφύεται ὅμως εἰς τὴν ψυχὴν μας, ὡς τοῦ Ὁρατίου ἡ μέλαινα μέριμνα, εἰναι ἡ μόνη ἀληθὴς θλίψις, καὶ τοιαύτη ἦν ἡ τοῦ Σίμωνος. Διότι ἂν καὶ δὲν ἦν ἔρω· τὸ πρῶτον τοῦ αἰσθήματος, ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν Ἰνὲζ τρυφερά του ἀγάπη ἐκέντα τὴν χορδὴν ἐν αὐτῷ τὴν πλησιεστάτην τοῦ ἔρωτος· διότι ἡσθάνετο ἐαυτὸν μόνον καὶ ἐγκαταλειμμένον ἐπὶ τοῦ κόσμου, μόνον μ' ἐνθυμήσεις ἀπαρμυθίτους, μὲ ὅσα ἀνεκτέλεστα· διότι τέλος τοιοῦτος ἦν ὁ Σίμων, καὶ ὅταν ἡσθάνετο, ἡσθάνετο ὁλοκλήρως. Τῆς βασάνου λοιπὸν ταύτης ἔδωκεν ἐαυτὸν ἀσθενέστερον, καὶ διὰ τοῦτο ἐπροσπάθει νὰ τὴν ἐλαττώσῃ, νὰ τὴν διασκεδάσῃ καὶ κατὰ μέρος, ἂν δὲν ἔδυνάτο νὰ τὴν λησμονήσῃ. Ἄμα δ' ἐρρίψεν ἐν μόνον βλέμμα εἰς τὴν αὐτὴν τῆς Γαλλίας, συνησθάνθη ἀμέσως ὅτι ἐκεῖ ἤθελεν εἶρε τὴν ἔκπιν, ἂν ἦτον δεκτικὸς ἰάσεως, καὶ παρυσιασθεῖς εἰς τὸν βασιλέα, παρευρίσκετο εἰς ὅλους τοὺς χοροὺς, εἰς ὅλας τὰς διασκεδάσεις, καὶ εἰς τὸν στρόβιλον αὐτῶν ἐρρίφθη ἐκθύμως.

Ἀλλὰ διὰ τὸν χαρακτῆρα του ἡ μέθοδος αὐτῇ ἐδείχθη ἀπρόσφορος. Μεμονωμένος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀμερίμου ὄχλου, διὰ τοῦ ὁρμῶν τῆς εὐθυμίας ἤκουε πάντοτε τὴν πένθυμον τῆς μνήμης φωνήν, καὶ ἡ θλίψις του ἐπέκειτο ἐπὶ τῆς καρδίας του ὡς ἄχθος θανατηφόρον, ἀμετακίνητον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ εἰς τὸ ἐν τῷ παρόντι ἀριθμῷ ποίημα.
ΔΕΥΚΑΣ Η ΣΑΠΦΩ.

Στίχ 15 ἀνάγνωθι. Ἐπ' ὅρους θάλλοντες,
» 38 » λεπτὴ νεφέλη.